

der var til hans Møder, lod han sig ikke skuffe af. Det kunde ikke være for at volde den Slags Staahej, at Gud havde kaldt ham hertil. Han fik daglig tilsendt forskruede Breve fra Folk, der kaldte ham en ny Messias og udbad sig hans Haandskrift eller en Haarlok. Han havde Besøg af opstadsede Damer, der forsikrede ham, at han havde omvendt dem, af selvstruttende Digtere, der højmodigt erklærede at ville tage Vorherre til Naade igen i deres næste Bog. Hvad var der at stille op med den Slags Mennesker? Ogsaa Jørgen Berg var bleven ham en Skuffelse. Samtidig med, at den viltre Komponist indbildte sig at være bleven Kristen, var han nysgerrigt optaget af, hvad Publikum sagde om hans Omvendelse, og hvad Aviserne skrev om ham.

Han var kommen hertil i Haabet om at kunne opvække en og anden af de Døde i denne Stenørken, men det syntes ham mangel Gang, at han prækede dem endnu dybere ned i Fortabelsen.

Spredt omkring i den urolige Skare af Nysgerrige, der strømmede til hans Møder, fordi det i Øjeblikket var en Modesag i København at skulle høre Samuelsens Domsbasun, sad der dog enkelte stille Andægtige, der følte sig stærkt grebne af, hvad de hørte. Det var Folk af forskellige Samfundsklasser; men det var ikke dem, som bagefter sendte ham hysteriske Takkeskrivelser og Middagsindbydelser. Uden at han selv vidste noget derom, groede der en lille Menighed op omkring ham. Hans egenartede, dybt personlige Forkyndelse gjorde ham for mere end een af Kresen til en virkelig Profet.